

Nummer 18	15. September 1919	68. Aargang

Afdøde Præsident Joseph F. Smiths Karaktertræk.

Tale af Præsident Anthon H. Lund
ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 1. Juni 1919.

Jeg fryder mig denne Formiddag ved at skue ud over denne store Forsamling af Sidste-Dages Hellige og ved at se Præstedømmet, der kvorumsvis sidder foran mig, saa vel repræsenteret. Hvilket vidunderligt Værk dette er! Ved at se Præstedømmets forskellige Kvorumer stemme her i Dag kom jeg til at tænke paa Præstedømmets vidunderlige Organisation, og mine Tanker blev ledte tilbage til den Aabenbaring, som blev givet til Profeten Joseph Smith, længe før nogen endnu var Medlem af Kirken, nemlig den, der findes i det fjerde Kapitel af Pagtens Bog, og hvori Herren sagde, at han var ved at bringe et stort og underfuldt Værk frem blandt Menneskene. Dette er blevet udført. Joseph Smith var i Sandhed en Herrens Tjener og Guds Profet og beviste dette baade ved sine Lærdomme og Profetier og ved sit Liv, og hans Efterfølgere havde samme Hengivenhed for Guds store Værk.

I Dag, den første Juni, er Aarsdagen for Præsident Brigham Youngs Fødsel. Herren havde et stort Arbejde for ham at udføre. Han var lig Moses, der førte sit Folk bort fra Forfølgelse og Undertrykkelse og ud i Ørkenen. Hvilken ophøjet Tro disse Mænd, Pionererne, udviste ved at følge ham! De vidste ikke, hvor de drog hen. De vidste ikke, hvad der var i Vente for dem, men de havde Tillid til deres Leder, og i Visheden om, at han var beskikket af Gud til at lede dem, fulgte de ham.

Da de ankom til disse Dale, var Synet af disse ikke meget opmuntrende, og mange af de Hellige formente, det var bedre at drage videre til Oregon eller Kalifornien eller til Steder, hvor der allerede var op-

dyrkede Landstrækninger og Sikkerhed for, at man kunde skaffe sig Livets Ophold. Men deres Frygt havde ingen Indflydelse paa Præsident Young; thi han vidste, at dette var Stedet, hvor de Hellige skulde samles. Han sagde dette, og paa selve den Plet, hvor Templet nu staar, udbrød han: „Her vil vi bygge et Tempel til vor Gud." Præsident Brigham Young beviste, at han var en modig Mand. Han var ikke bange for Udsigterne, eftersom Herren havde tilkendegivet for ham, at dette vilde blive Indsamlingsstedet for de Hellige.

Vi har hørt Præsident Grant tale om Broder John Taylor, om Broder Woodruff og Broder Lorenzo Snow, og vi har alle i nogen Tid ventet paa den Lejlighed, vi har i Dag til at lytte til Mindetaler om Profeten Joseph F. Smith. Han var i Sandhed elsket af alle. Han var en stor Mand. Han var en stor Retfærdighedsprædikant. Jeg har ved mange Lejligheder lyttet til hans Røst og glædet mig over de Sandheder, som han forkyndte, de opløftende Ord, han talte, og de manende Advarsler, han gav til Folket. Kast et Blik paa hans Liv: Gud havde givet ham en stærk og levende Tro. Han vaklede aldrig. Kun femten Aar gammel blev han kaldet til at drage ud til et Land, hvor der fandtes et Folk af israelitisk Afstamning. De Krav, der stilledes til ham i de fire Aar, som han tilbragte der, var maaske ikke, hvad mange af os vilde have yndet, men han mindedes altid med Glæde og Taknemmelighed denne hans første Mission, thi han elskede de Folk, blandt hvilke han arbejdede. De elskede ham, og uagtet de var fattige og han ogsaa var fattig, blev det Missionsarbejde, han udførte i disse Aar, dog til rig Velsignelse for ham og dette Folk.

Præsident Smith var som Barn pligtopfyldende overfor sin Moder. Han nærede den inderligste Kærlighed til hende. Han hentydede ofte til hende og til den uskatterlige Velsignelse, som hun havde været for ham. Hun lærte ham at læse og hjalp ham med hans Lektier, og han mindedes hende altid med den dybeste Ærbødighed. Han holdt af at tale om hende, og som han var et lydigt og kærligt Barn, blev han, da han selv fik Børn, en kærlig og hengiven Mand og Fader. Han elskede de smaa, selv de, der ikke hørte til hans egen Familie, og jeg har lagt Mærke til, hvorledes smaa Børn straks følte sig dragne til ham, der indgød dem Tillid, saaledes at de ikke var bange for at komme og lade ham tage dem op i sine Arme.

Jeg har gaaet med ham paa Gaden, og vi kunde ikke gaa mange Skridt, før han vilde møde en bekendt og maatte standse for at give vedkommende Haanden. Han var elsket af alle, som kendte ham og glemte aldrig sine Venner, selv om han ikke havde set dem i mange Aar. Han levede et eksemplarisk Liv.

Saa langt tilbage i Tiden, som jeg kan erindre noget om ham, har han for mig været Typen paa en sand Sidste-Dages Hellig. Som jeg blev nærmere bekendt med ham, saa jeg Dag for Dag stedse flere Tegn paa, at han netop var, hvad jeg havde forestillet mig. Han var en oprigtig Sidste-Dages Hellig. Han elskede Evangeliet, og han elskede at bære Vidnesbyrd om, at Jesus var Verdens Frelser og Forløser. Han bar Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, vi forkynder, og om Gud-

dommeligheden af Joseph Smiths Mission, og hans Vidnesbyrd styrkede altid Troen hos dem, der lyttede til ham.

Præsident Smith var en god Forvalter af Kirkens timelige Affærer. Da hans Administration begyndte, var Kirken paa Grund af eksisterende Forhold og de kirkelige Forpligtelser næsten en Million Dollars i Gæld, men ligesom Præsident Smith personlig ikke ønskede at være i Gæld, ønskede han heller ikke, at Kirken skulde være det, og han satte hele sin Energi ind paa at bringe Kirken ud af financiel Afhængighed. Det tog omtrent sem Aar at opnaa dette, thi mange Forpligtelser maatte mødes; men jeg husker, hvor glad han var en Dag i den gamle Kontorbygning, da vi brændte en Bunke indløste Obligationer, der havde repræsenteret en Million Dollars, thi vi følte, at nu var Kirken ude af Gæld.

Under Præsident Smihs Administration blev der opført en Mængde Bygninger, Forsamlingshuse, Stavs-Tabernakler, Tiendehuse i de forskellige Kirkesogne, Akademier og Templer. Der er bleven udført mere i disse Aar i denne Henseende end nogensinde før, saa vel i de forskellige Missionsdistrikter i Verden som her hjemme. Forsamlingshuse er opførte i de Forenede Staters Missionsdistrikter, i England, Skandinavien og paa Øerne i Havet, og Kirkens Medlemmer glæder sig over at have deres egne Huse, hvori de kan mødes og dyrke Gud. Naar vi rejser omkring herhjemme, er det en Glæde at se disse smukke Forsamlingshuse, og meget saa er blevne opførte foruden Hjælp fra Kirkens timelige Forvalter. Og Mødehuse bliver fremdeles opførte.

Præsident Smith var en meget aandeligsindet Mand og var vel bekendt med alt, hvad der angik Præstedømmet, Tempeltjeneste og de forskellige Virksomheder i Kirken. Før jeg kom ind i Præsidentskabet, gik jeg til ham for at modtage Raad og Vejledning, og hans Raad var altid det bedste, som kunde gives. Da jeg blev kaldet til at være hans Raadgiver, følte jeg mig i Sandhed ringe og undredes paa, hvorledes jeg kunde indtage en saadan Stilling hos en Mand som ham. I de sytten Aar, vi har siddet sammen ved Raadsbordet, er min Beundring for ham steget mere og mere. Jeg saa, hvor nøje han fulgte sin Overbevisning og hvor ærlig han var overfor Kirkens Interesser og overfor sine Medbrødre og de Hellige i al Almindelighed.

Naar en Sag blev fremlagt for ham til Afgørelse, diskuterede han denne med sine Raadgivere, indtil de gennem omhyggelig Overvejelse kom til det samme Resultat. Vi erkendte i Sandhed, at han var en Guds Mand, kaldet til at udføre et vidunderlig stort Arbejde. Vi savner alle Broder Joseph F. Smith. Vi elskede ham. Vi vidste, at han var en frygtløs Mand. Naar det drejede sig om noget vedrørende Kirken, som han tænkte vilde være til Gavn for denne, var han aldrig bange for at sætte det i Udførelse. Ved at se tilbage paa hans Liv finder vi mange Ting, som styrker Troen, og som viser, at Herrens Haand var med ham, og at Herren var hans Beskytter og lagde sin Velsignelse til hans Arbejde.

Maa Herren velsigne hans store Familie, saa at den maa søge at efterfølge det ædle Eksempel, som han viste den, og maa vi alle,

Brødre og Søstre, erindre, hvad han har udført, og maa hans Minde vedblivende mane os til Daad, og maa vi bringe til Udførelse, hvad han arbejdede saa utrættelig for hele sit Liv at gennemføre!

Præsident Grant har talt til os i Dag. Han har fortalt os, hvad han har i Sinde at gøre, og jeg ved, at han vil gøre, som han siger, thi han har altid holdt de Løfter, som han har givet, og jeg tror ikke, at han nu, som Præsident for Kirken, vil forandre sig i saa Henseende. Herren vil velsigne ham. Der er et stort Arbejde for ham at udføre, til hvilket Gud har kaldet ham, og Herren vil give ham Visdom og Kraft til at udføre det og sætte ham i Stand til at bære det store Ansvar, som paahviler ham som Kirkens Præsident.

Maa Herren velsigne Præsident Grant, saa at han kan have Glæde i sit Arbejde, og saa at hans Administration maa blive til rig Velsignelse for de Sidste-Dages Hellige, beder jeg om i vor Herre Jesu Kristi Navn. Amen.

Faderen og Sønnen.

Artikel af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Vi lærer fra den hellige Skrift, at Jesus Kristus var Gud med Faderen, og at han i Faderens Navn udøvede Skabermagt, førend han var født paa Jorden. Dette belæres vi om saa vel i det gamle som det nye Testament. Apostelen Johannes paabegynder sin evangeliske Beretning om Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn og Verdens Frelser med at bevidne, at Verden blev skabt ved ham. Han skriver:

„I Begyndelsen var „Ordet" (menende Kristus) og „Ordet" var hos Gud, og „Ordet" var Gud. Han var i Begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved ham, og uden ham er ikke noget blevet til af alt, som er blevet til. I ham var Liv, og Livet var Menneskenes Lys. Og Lyset skinnede i Mørket." (Joh. 1:1—5.)

(Læs fremdeles Kristi Vidnesbyrd vedrørende sig selv i Johannes Evangeliums 5. Kapitel, fra det 17. Vers til Slutningen af Kapitlet.)

Jesus Kristus aabenbarede Faderens Vilje til Adam og gav ham Befalinger. Ligeledes til Enok og andre Profeter og Patriarker, der levede før Syndflodens Tid. Ligeledes til Profeterne, der levede efter den Tid.

Vi kan bekræfte, at Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, var og er Jehova.

Navnet Elohim forekommer paa forskellige Steder i den hebraiske Tekst af det gamle Testament og er Guds, den evige Faders Navn. Ordets Skriveform antyder et Flertalsbegreb, rimeligvis betegnende Guds Egenskaber: hans Alkærlighed og Alfuldkommenhed eller uendelige Fuldkommenhed og hans til alle Sider rækkende Storhed og Magt.

Det forstaas saaledes af os, som er Medlemmer af Jesu Kristi genoprettede Kirke; at Navnet Elohim er Guds, vor himmelske Faders Navn, hvis „førstefødte" Søn i aandelig Betydning er Jehova, hvilken Jehova som den forjættede Messias, født af Jomfru Maria, er Guds „enbaarne" Søn, Jesus Kristus.

Ved at overveje de historiske Beretninger i den hellige Skrift ledes man til den Slutning, at Gud, vor himmelske Fader, som vi tilbeder, kun ved faa Lejligheder har tilkendegivet sig personlig for jordiske Profeter, og da fornemmelig for at bevidne hans Søns Jesu Kristi guddommelige Autoritet. Til Adam talte Faderen, og i Tidens Løb til andre Profeter, saa som Moses og Døberen Johannes, og han bekræftede Kristi Guddommelighed og den Kendsgerning, at Kristus var hans elskelige Søn og den forudbeskikkede Verdens Frelser. (Se „Den kostelige Perle", Side 2, 6, 8, 15, 34 osv.)

Da Kristus blev døbt i Jordans Flod af Døberen Johannes, lød Faderens Stemme: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag." (Math. 3 : 17.) Ved Kristi Forklarelse paa Bjerget var et lignende Vidnesbyrd givet af Faderen. (Math. 17 : 5), og ved en senere Lejlighed, da Jesus paa Grund af de Lidelser, der forestod ham, i Sjæleangst bad, at Faderens Vilje maatte ske, og at hans (Faderens) Navn maatte blive herliggjort, lød Faderens Røst: „Baade har jeg herliggjort det og skal atter herliggøre det." Dette Vidnesbyrd var hørt af mange, som var tilstede ved denne Lejlighed. (Joh. 12 : 28.)

Den opstandne og herliggjorte Jesus Kristus vidnede Faderen om til Nephiterne paa det vestlige Kontinent (Amerika) i følgende Ord:

„Ser, min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; hører ham!" (3. Nephi, 11 : 7, Mormons Bog.)

Til Nephiterne, som ikke rigtig kunde forstaa Forholdet mellem Evangeliet, som blev forkyndt til dem af den opstandne Jesus Kristus, og Mose Lovens Anordninger, som de i Henhold til Traditionerne troede endnu var i Kraft, til disse Nephiter, der undredes over Kristi Udtalelse, at de gamle Anordninger ikke længere var i Kraft, forklarede Kristus Forholdet mellem Evangeliet og Loven, der var givet Folket gennem Moses, saaledes:

„Se, jeg siger eder, at Loven, som blev given ved Moses, er fuldkommet.

Se, jeg er den, som gav Loven, og jeg er den, som gjorde Pagt med mit Folk Israel." (3. Nephi, 15 : 4, 5.)

Fra den Tid af, da Guds Røst var hørt af Nephiterne, og de modtog Faderens Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus var hans elskelige Søn, hvem de skulde høre, var Faderens Røst, saa vidt vi kender, ikke hørt igen af nogen indtil Foraaret 1820, da baade Faderen og Sønnen aabenbarede sig for Profeten Joseph Smith, og Faderen ved hin Lejlighed bar det samme Vidnesbyrd om Jesus Kristus, som tidligere havde lydt i menneskelige Øren, idet Faderen sagde:

„Denne er min elskelige Søn, hør ham!" („Den kostelige Perle", Side 85.)

De her givne Citater fra de hellige Skrifter fremsætter Tilfælde, da Gud, vor himmelske Fader, særskilt fra Sønnen, har tilkendegivet sig

for Mennesker i Kødet ved et personligt, direkte Vidnesbyrd. Israeliternes Jehova er Sønnen, Jesus Kristus, Verdens Frelser og Forløser. Det er ham, som forløste Menneskeslægten fra Faldet ved Adam, og som muliggjorde Menneskenes Frelse fra den Fordømmelse, som deres personlig begaaede Synder bringer over dem, — hvis de villig adlyder Evangeliets Love og lader sig delagtiggøre i Evangeliets Ordinancer, hvilke Love og Ordinancer var foreskrevne af Jesus Kristus selv. Han har anordnet, at medmindre Menneskene retter sig derefter, kan de ikke indkomme i Guds Herlighedsrige.

Kristus iklædte sig selv et menneskeligt, dødeligt Legeme, idet han var født af en Kvinde for at leve blandt Menneskene som den forudbeskikkede Verdens Frelser.

Det var ham, som, hvad Adams Overtrædelse angik, ved sin Død paa Korsets Træ og Udgydelsen af sit uskyldige Blod forsonede for samme, saa at den nedarvede Dødens Straf for det enkelte Menneske kun blev af en midlertidig Natur, idet alle uden Undtagelse, baade onde og gode, baade retfærdige og uretfærdige, vil opstaa fra de døde. Denne Forsoning tilvejebragte han ved, at han døde for Adams Overtrædelses Skyld og for vore Synders Skyld og paa den tredie Dag optog sit Legeme igen og opsteg i Guddomsherlighed fra de døde. Derved, at Jesus Kristus tilvejebragte Forsoningen, brød han Dødens Magt, der ellers vilde have varet evig ved.

At Kristus havde Kendskab til sin Forudtilværelse og den Stilling, han havde indtaget hos Faderen, da han i Sjæleangst bad til Gud, som hans jordiske Levnetsløb og hans jordiske Mission snart var til Ende, fremgaar blandt andet af hans herlige Bøn, som han opsendte til Faderen, umiddelbart førend han gik med sine Disciple over Kedrons Bæk til Haven, hvor Judas forraadte ham, og som Apostelen Johannes fremsætter i det syttende Kapitel af sit Evangelium, fra Begyndelsen til Slutningen af Evangeliet, og hvori Kristus siger disse Ord:

„Fader, herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var." (Joh. 17 : 5.)

Jesus Kristus, som opfor til Gud sin Fader fyrretyve Dage efter sin Opstandelse, og som satte sig ved Faderens højre Haand, skal snart atter vende tilbage til Jorden, i Magt og Herlighed, omgivet af sine hellige Engle og de Hellige, som mødes med dem, og han skal oprette sit Tusindaars Fredsrige.

Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vil omsider bringe til Udførelse alt, hvorved hans Faders Plan kommer til Udførelse, den: at tilvejebringe evigt Liv og Udødelighed for Menneskene, og „derefter kommer Enden, naar han overgiver Gud og Faderen Riget, efterat han har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft", som er af det onde. (1. Kor. 15 : 24.), og „da skal han krones med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Trone og regere evindelig." (Pagt. Bog 76 : 108.)

Rigets Nøgler.

Af H. D. Hull i »Liahona«.
(Oversat af „Bikuben".)

Et af de mest bemærkelsesværdige Mirakler i det andet Aar af vor Frelsers Lærervirksomhed efter hans Daab og Fristelse i Ørkenen var Bespisningen af de fem Tusinde med fem Brød og to smaa Fisk. Et andet stort Underværk var Bespisningen af fire Tusinde med 7 Brød og nogle faa Fisk. Efter det første af disse Mirakler vilde Folket straks gøre Jesus til verdslig Konge. Da de vantro Farisæer hørte om det andet Mirakel, forlangte de at se et Tegn fra Himlen. Hans egne Disciple troede med mange af Folket, men de trængte til Undervisning.

Han tog dem derfor bort fra Egnen omkring Genesaret Sø og førte dem mod Nord til Landsbyerne omkring Kæsarea og Filippi. En Gang, da Jesus stansede for at bede, og hans Disciple var alene med ham, fandt følgende interessante Samtale Sted: Han spurgte sine Disciple og sagde: „Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?" Men de sagde: „Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne." Han siger til dem: „Men I, hvem siger I, at jeg er? Da svarede Simon Peter og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: „Salig er du, Simon Jonas' Søn! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelen. Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Og jeg vil give dig Himmerigets Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himmelen, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himmelen." (Math. 16 : 13—19.)

I det tænkende Menneskes Sind opstaar det Spørgsmaal: „Paa hvilken Klippe-Grundvold er det, at Kirken skal bygges?" Det siges her, at denne Klippe er saa fast, at selv ikke Dødsrigets Porte, menende Dødsrigets Magt, faar Overhaand over den. Til Trods for dette kraftige Vidnesbyrd finder vi, at skønt Peter, til hvem Rigets Nøgler blev givet, var varmhjertet og selvopofrende, var han dog heftig og fejlede i sit Kald. Det blev nødvendigt for Frelseren at irettesætte ham med disse Ord: „Vig bag mig Satan! du er mig en Forargelse, thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er." (Math. 16 : 23.)

Det maa tildels have været af en lignende Grund, at den store Apostels Benægtelse af, at han kendte Herren, da denne blev ført for Raadet, blev forudsagt, som et Svar paa Peters kraftige Forsikring: „Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges." Og Jesus siger til ham: „Sandelig siger jeg dig i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Men han sagde end yderligere: „Om end jeg skulde dø med dig, vil jeg dog ingenlunde fornægte dig!" (Mark. 14 : 29—31.) Vi kender alle Resultatet.

Vore Hjerter fryder sig, naar vi læser om Peters Anger og Sorg, og hvorledes Herren tilgiver ham og kalder ham til Arbejdet sammen med de øvrige af de tolv Apostle, ikke til at kæmpe med Sværdet, men

som „Fredsfyrstens" Tjener at prædike Evangeliet. (Joh. 21 : 15—19.) Men selv ved denne Lejlighed blev han irettesat for en anden menneskelig Svaghed. Peter vilde vide noget vedrørende Johannes, men han fik til Svar: „Hvad vedkommer det dig? Følg du mig!"

„Du er Kristus, den levende Guds Søn", svarede Peter ved førnævnte Lejlighed og udtrykte saaledes den Kendsgerning, at Kristus er Hovedhjørnestenen. Peter blev aldrig erklæret for at være den Grundvold eller Klippe, paa hvilken Kirken skulde bygges. Hovedhjørnestenen i Kirkebygningen er Jesus Kristus selv. (Ef. 2 : 20.)

.... Guds Rige indbefatter Konge, Love, Folk og Land. Borgerret i dette Rige modtages paa Betingelse af Lydighed mod Kongens Love og Anordninger. Evangeliets Forkyndere er i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, og formedelst denne Fuldmagt kan Rigets Dør aabnes paa vid Gab. Det store Privilegium, at være den første til at forkynde den opstandne Frelsers Evangelium til baade Jøder og Hedninger, blev givet til Apostelen Peter, der med Evangeliets Nøgle aabnede Rigets Dør for Jøderne paa Pinsefestens Dag, og mange blev indladte. (Ap. Gern. 2 : 14—42.) Lidt senere kaldte Gud Peter til at aabne Døren for Hedningerne i den romerske Høvedsmand Kornelius' Hus. (Ap. Gern. 10 : 1—48.)

Rigets Nøgler var det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, som Apostlene var iklædte; thi denne Magt er ikke Mennesket selv, men den er Guds Kraft, aabenbaret og lagt for Dagen gennem Præstedømmet, der skaber baade Budskab og Budbærer. Forløberen for Kristus forstod, at af den ham meddelte Myndighed var hans Kaldelse afhængig. Han fremhævede ikke sin egen Person, men nøjedes med at forkynde sit Budskab; men Budskabet var fra Gud, og Myndigheden til at forkynde det var givet ham af Gud.

Den, der adlyder Evangeliets Budskab, faar gennem Daaben Tilgivelse for begaaede Synder og bliver et Guds Barn; den, der forkaster det, beholder sine Synder og er vedblivende bundet af dem, i Overensstemmelse med Kristi Ord til Peter: „Og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himmelen, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himmelen." (Math. 16 : 19.) Dersom Evangeliets Budskab modtages, forener det os med Gud og løser fra Synd; dersom det forkastes, skiller det os fra Gud og fra alt Haab og binder de ugudelige „fast i deres Synds Snorer". (Ordsp. 5 : 22.) De gamle Profeter bevidner ogsaa dette, som vi ser af Jeremias Kaldelse, der lød: „Se, jeg har beskikket dig paa denne Dag over Folkene og over Rigerne til at oprykke og til at omstyrte og til at fordærve og til at nedkaste, til at opbygge og til at plante." (Jer. 1 : 10.)

Kraften var i det Budskab fra Gud, som Profeten forkyndte. Guds Ord oprykkede og nedstyrtede, hvis det blev forkastet; det byggede og plantede, naar det blev modtaget i Tro. Gennem de Aabenbaringer, vi har modtaget fra Herren i vor Tid, har han opfyldt sine tidligere Løfter til os.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er og vil vedblive at være i lige saa fuldt Maal grundlagt paa Aabenbarelsens Klippe og opbygget paa denne Evigheds-Klippe, over hvilken „Dødsrigets Porte"

og Magt ikke skulde faa Overhaand, som Jesu Kristi Kirke af de forrige Dages Hellige var det. Det er lige saa vel gennem Aabenbaring, at Herren i vore Dage, direkte eller indirekte, tilkendegiver sin Vilje for Menneskene paa Jorden og befuldmægtiger sine Profeter og delagtiggør de lydige i Evangeliets Gaver og Kræfter, som han gjorde det i fordums Tid; thi, som Profeten Amos vidner: „Gud, Herren, gør ikke noget, uden at han har aabenbaret sit hemmelige Raad for sine Tjenere, Profeterne.“ (Amos 3 : 7.)

Ethvert vel udført Arbejde bringer sin Belønning.

Med megen Alvor overvejer vi ofte de mange Pligter, der paahviler Kirkens Medlemmer, og særligt saadanne Brødre og Søstre, der indehaver ansvarsfulde Stillinger i Samfundet. Den Organisation, der findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paastaar vi er fuldkommen i sin Natur, da den ikke er planlagt eller givet os af noget Menneske, men ved Jesu Kristi Aabenbarelse, — af ham, der er Kirkens Hoved.

Ifølge Herrens vise Plan har han dannet det saaledes, at ethvert Medlem i Kirken kan blive besøgt og opmuntret samt blive undervist angaaende kirkelige Pligter, der paahviler os. Det var denne Gerning, som Frelseren paamindede Apostelen Peter om, da han efter sin Opstandelse sagde til ham: „Vogt mine Lam!“ og atter: „Vær Hyrde for mine Faar!“ (Læs det 21. Kapitel af Johannes Evangelium, fra 15.—20. Vers.) Den meget ansvarsfulde Gerning at staa som Lærer og Vejleder indenfor Menigheden paahviler for en stor Del saadanne lokale Brødre, der formedelst deres Trofasthed mod Herrens Sag er blevne delagtiggjorte i en Grad af Præstedømmet og indsatte til at virke som Lærere i Menigheden, og hvilke, i Henhold til Guds og Jesu Kristi Aabenbaringer til Kirken i disse de sidste Dage, det paahviler „at vaage over Menigheden bestandig, at være hos Medlemmerne og styrke dem, og paase, at der ingen Udyd findes i Menigheden, ej heller Udestaaelser imellem nogen, ej heller Løgn, Bagvaskelse eller ond Tale, og paase, at Menighedens Medlemmer ofte møde tilsammen, og at alle Medlemmer gøre deres Pligt“. (Pagt. Bog 20 : 53—55.)

Denne kirkelige Gerning falder det maaske ofte noget besværligt for vore Brødre at udføre, eftersom de kun kan udføre samme efter endt Arbejdstid, naar de ofte føler sig trætte. Det samme gælder med Hensyn til de af vore Søstre, der er anbetroede den ansvarsfulde Gerning at besøge deres Medsøstre i Menigheden, for om muligt at bistaa dem, saa vel i timelig som i aandelig Henseende.

Dette evangeliske Kærlighedsarbejde bør ingenlunde blive forsømt, og ingen af os maa tænke, det er unødvendigt. Det er ikke alene det store Drivhjul i en Maskine, der er nødvendigt for at drive Maskinen, men selv de mindste Hjul kan ikke undværes, dersom Maskinen skal udføre sin Bestemmelse. Vi kan sammenligne Menighedens Medlemmer

med de særskilte Hjul, af hvilke ethvert Hjul maa renses, smøres og nøje efterses, da der ellers fremkommer Uorden eller Stansning i hele Systemet.

Bliv derfor ikke trætte, Brødre, i den Gerning, I er beskikkede til at udføre, og ligeledes heller ikke I Søstre, der indtager ledende Stillinger indenfor de kirkelige Bisoreninger, eller Hjælpeforeninger. Det er muligt, at eders Arbejde ikke altid bliver paaskønnet af dem, I saa troligt besøger fra Tid til anden, men hav stedse i Tanke de formanende Ord, som Apostelen Peter skrev til Ældsterne i Menigheden paa hans Tid, og hvilke var i nøje Overensstemmelse med Kristi Ord til ham selv. Han skrev til Ældsterne: „Vogter Guds Hjord, som er iblandt eder, og vaager over den, ikke tvungen, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed; ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre for Hjorden; og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I erholde Ærens uvisnelige Krans." (1. Peter 5:1—4.)

Den samme Apostel siger videre i det paafølgende Vers: „Deslige I unge, værer Ældsterne underdanige, og værer alle hverandre underdanige, og smykker eder med Ydmyghed!"

Det kan siges til mange af de unge Søskendes Ros, at de er meget pligtopfyldende og paa forskellig Maade udfører et smukt og prisværdigt Arbejde indenfor Menigheden, og dette kan saaledes siges for de unges Vedkommende i Københavns Gren i Henseende til Uddeling af Skrifter blandt Fremmede. Der er for Tiden 40 Søskende, 17 Brødre og 23 Søstre, som uddeler Skrifter, hvilke Brødre og Søstre, eftersom deres Tid tillader det, udspreder Skrifter blandt Fremmede og indbyder til Møder. I Løbet af Juni, Juli og August Maaneder har de saaledes udspredt over 25,400 Skrifter. Af disse Skrifter blev 23,000 leveret i Hænderne paa Modtagerne, medens de øvrige blev lagt i Brevkasser, hvor saadanne fandtes. Uddelingen af Skrifterne foregaar under Ledelse af en af de lokale Brødre, Ældste Christian V. Hall, der tilligemed Missionskorpset har gennemmissioneret ca. 100 Gader. Udgifterne bæres af de unge Mænds og Kvinders Foreninger, der har ugentlige Fællesmøder og for Tiden er i en udmærket Forfatning.

Uddelelsen af vore evangeliske Skrifter, med Indbydelse til alle om at komme til vore Møder og blive bekendte med vore Lærdomme, er et ypperligt Arbejde, og det maa haabes, at et sligt Arbejde herefter kan blive udført overalt i andre Dele af Missionen.

Lad os alle haabe, at den gode evangeliske Gerning, der bliver udført blandt Kirkens Medlemmer, og det almindelige Missionsarbejde, der bliver udført blandt Befolkningen i Danmark og Norge, maa fortsættes. Værer opmuntrede til denne Gerning, idet I mindes Apostelen Pauli Ord: „Naar vi gøre det gode, lader os ikke blive trætte; thi vi skulle høste i sin Tid, saafremt vi ikke give tabt." (Gal. 6 : 9.)

Hans J. Christiansen.

— Falske Venner er som Solure, der kun er brugbare, saalænge Solen skinner.

Tale af Ældste David O. McKay,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,
holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 2. Juni 1919.

Brødre og Søstre! Jeg fryder mig ved at nyde det Privilegium at være forenet med eder ved denne aandelige Fest. I Gaar var det Memorial-day — en Mindedag til Erindring om afdøde Præsident Joseph F. Smiths Livsvirksomhed — og jeg beder, at Guds Aand ligeledes i Dag maa blive udgydt over os i en rig Grad. I de interessante Bemærkninger, som Præsident Grant lige nu har fremført, blev Pionererne omtalt i Henseende til deres Bestræbelser for at opbygge smukke og gode Hjem, og dette er just, hvad jeg ogsaa ønsker at omtale ved dette Formiddagsmøde. Pionererne var Hjem-Opbyggere i Ordets sandeste Betydning, idet de bestræbte sig for at opbygge deres Hjem baade i aandelig og timelig Henseende. De gjorde et grundigt Arbejde i saa Henseende.

Jeg ønsker at oplæse den meget vigtige Paragraf i det 68. Kapitel af Pagtens Bog, i hvilken Herren tydelig fremsætter en vigtig Pligt, som paahviler Forældre indenfor Kirken. Vi læser i dette Kapitel:

„For saa vidt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, naar de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle Zions organiserede Staver. Og deres Børn skulle døbes til deres Synders Forladelse, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse (for den Helligaands Gave.) Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren."

Vi lever paa en meget begivenhedsrig Tid. Til alle Sider tilkendegiver den sociale Uro sig. Menneskene er tilsyneladende opirrede, som de aldrig har været det før. Politiske Institutioner opløses. Gamle Samfundsformer og Metoder forsvinder, og nye Fremgangsmaader bliver gennemførte. Politiske Organisationer bliver omstyrtede eller radikalt ændrede, nogle til det gode, andre til det værre. Gamle Regeringsprincipper, der i lange Tider har været betragtede som de eneste rigtige, vakler. Flere af de ny Teorier, som har været forsøgt gennemførte ad administrativ Vej, vil vise sig at være enten principielt forkastelige eller upraktiske, og andre er ligefrem infame.

Midt i den herskende Verdensuro er Hjemmet som samfundsgrundlæggende Institution udsat for Fare.

Som en Modsætning til Herrens Ord til os vedrørende Børneopdragelsen og Grundlæggelsen af Hjemmene ønsker jeg at oplæse nogle Udtalelser af en Mand, som jeg læste i Gaar. Denne Mand gjorde Samfunds-Studier med Hensyn til de Spørgsmaal, som vedrører Hjemmene, og han fremsætter, hvilke Anskuelser mange i Samfundet hævder. Han skriver blandt andet:

„Mange fremsætter Tvivl med Hensyn til, om det er samfundstjenligt at bevare det permanente Ægteskab med Familielivets tidshævdede, traditionelle Anordninger som fremtidige Samfundsanordninger. Er de nuværende Samfundsrystelser som et Overgangsled derfra? Nogle Mænd ser Tegn til i Samfundet, at der i Fremtiden kun vil blive indgaaet midlertidige ægteskabelige Forbindelser, og at Børn mere vil blive betragtede som fødte til Staten end til Familielivet, og at det vil blive mere og mere almindeligt, at Børnene, som bliver fødte, kun bærer Moderens Navn, idet det vil være Staten uvedkommende, hvem Barnets Fader er, eller om det har Brødre eller Søstre udenfor det Broderskab og Borgerskab, som Staten omfatter."

Manden skrev disse Udtalelser, førend Revolutionen i Rusland udbrød, og vi har læst angaaende det Anarki, som har efterfulgt Omstyrtningen af Landets tidligere aristokratiske Regering, og er bleven bekendt med, hvorledes visse Mænd i hin Del af Verden har forsøgt at omstyrte ikke alene samfundsskadelige Institutioner, men selve Ægteskabets Institution, og Praktiseringen af de Moralprincipper, som er knyttede til Familielivet, og som betinger et hvilket som helst Folks sunde Udvikling og Bestaaen.

Sidste-Dages Hellige! Der paahviler os et stort Ansvar i Henseende til, at Ægteskabets Institution respekteres af os som en hellig Institution, og at vi af al vor Evne virker for, at Menneskene kan bevare Respekten for denne Institution, thi vi kender, at kun gennem Ægteskabet kan det menneskelige Samfund bevares, og at Ægteskabet er et evigt Princip, og at Familiebaand aldrig skal blive opløste, hvis Menneskene retter sig efter Kristi gengivne Evangeliums Anordninger. Ægteskabet bliver ikke betragtet som noget midlertidigt af de Sidste-Dages Hellige. Ægteskabs-Institutionen kan ikke være det, hvor Ægteskabet er indgaaet i Henhold til Evangeliets Fordringer. De Sidste-Dages Hellige hævder med Styrke, at Samfundet nødvendigvis maa opbygges med Hjemmet — Hjemmet i Ordets sande Betydning — som Udgangspunkt. Ægteskabet er en guddommelig Institution (for det danske Sprogs og flere andre Sprogs vedkommende er dette udtrykt i selve Ordet. Red.) Mand og Hustru bør stedse staa som Repræsentanter og Udøvere af guddommelige Principper. Det sande menneskelige vil da komme det guddommelige nær, og vi vil være i fuld Harmoni med Herren, og det vil blive muligt for os at opfylde vort Skabelses-Maal og at blive „fuldkomne, som Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen."

Forholdet mellem Børn og Forældre skulde være et saadant Forhold, at Børnene derigennem saa meget lettere kunde sætte i Udførelse de ideale Borgerskabs-Principper, som de kommer i nærmere Forbindelse med Stats-Institutioner og de almindelige, grundlæggende Samfunds-Institutioner. Hvor der er gode Hjem, derfra kan ogsaa komme gode Borgere. Det er en almindelig gældende Regel, at gode Borgere stammer fra gode Hjem, thi gode Hjem skaber gunstige Betingelser for, at Børnene virkningsfuldt kan blive underviste i Evangeliets Principper og fatte Tro paa Guds Søn, Verdens Frelser og Forløser, og fatte Kærlighed til Evangeliet og de forskellige Organisationer indenfor Jesu

Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Gud har paalagt I Forældre det Ansvar: at forklare Evangeliets Principper til eders Børn og bringe dem til Forstaaelse deraf. Kirkeskoler, Søndagsskoler, de unge Mænds og de unge Kvinders gensidige Uddannelsesforeninger, Børne-Forberedelsesklasserne og Religionsklasserne, alle disse forskellige Organisationer er kirkelige Bisforeninger og assisterende Organisationer, hvis Formaal er at medvirke til Belærelsen og Opdragelsen af de unge og Opbyggelsen af Kirken, men ingen af disse Foreninger, hvor vigtige Faktorer de end er i Henseende til Børnenes Belærelse og Ungdommens Uddannelse, kan træde i Stedet for den Belærelse angaaende Evangeliets Principper, som det er Forældres Pligt at give deres Børn, og den opdragende Indflydelse, som Forældre i Hjemmene bør udøve overfor deres Børn.

Der er nogle faa fundamentale Principper, som vi Sidste-Dages Hellige stedse skulde have i Erindring. For det første, at de ægteskabelige Forbindelser er af evig Varighed, hvis de er sluttede i Overensstemmelse med Evangeliets Anordninger, og den hellige Ægteskabspagt, vi slutter, ubrødelig holdes. Maatte dog Kirkens Ungdom komme til en Forstaaelse af, at det er muligt for dem at indgaa en slig evig Ægteskabspagt, hvis Efterlevelse vil bidrage mere til deres Sjæleglæde her i denne Verden og deres evige Lyksalighed herefter end noget som helst andet, de kan gøre i Henseende til at erholde Glæde ved sociale Sammenslutninger. De unge Mænd og Kvinder bør se fremad med Glæde og Beredvillighed til den Tid, da de, idet de forbereder sig dertil, værdige kan gaa til Guds Hus og have deres gensidige Kærlighed beseglet ved Guds evige Præstedømmes Magt. Der er ikke noget midlertidigt forbunden med slig Ægteskabspagt, men den er af en evig Natur. Den gælder for Tid og al Evighed.

For det andet, lad os i al vor Livsvandel rette os efter det første af Budene i den anden Del af Herrens ti Bud, hvilke udgør Menneskehedens fundamentale Lovgivning, hvorfor de ti Bud ogsaa ligger til Grund for borgerlig Lovgivning saa vel som at være vigtige Bud, der er knyttede til Evangeliet. De første af disse Bud vedrører vort Forhold til Gud. De sidste Bud angaar, hvilket Forhold vi skal stille os i til Menneskene, begyndende med disse Herrens Ord til os: „Ær din Fader og din Moder." Lad os lægge stor Vægt paa dette: at vi skal ære vore Forældre. Vi ønsker, at vore Børn skal ære os. Lad alle af os vise Ærbødighed, Ære og Agtelse for vore Forældre, hvis de lever, og opdrage vore egne Børn til at ære os, som vi ærer og agter Gud, vor himmelske Fader. Lad alt, hvad der er forbunden med gensidig Æresbevisning og Hengivenhed, gennemtrænge Hjemlivet.

For det tredie, lad os aldrig tabe af Sigte det almindelige Lydighedsprincip. Det bliver ofte sagt, at „Lydighed er Himlens første Lov", og den er „Hjemmets Lov". Ingen Fader eller Moder kan tilfulde føle sig lykkelig i Hjemmet, hvis ikke Børnene udviser Lydighed, ikke gennem fysiske Tvangsmidler, men formedelst den guddommelige Kærligheds Tilstedeværelse. Der findes ikke noget Hjem i Ordets sande Betydning, foruden at Kærlighed er tilstede i Hjemmet. Du kan være Ejer af et Palads og dog ikke have noget „Hjem", og du kan bo i et

primitivt Plankehus med Gulv af Ler og dog have det herligste „Hjem" og være lykkelig, hvis Kærlighed bor i dette Hjem og bevirker, at Manden udviser Kærlighed mod sin Hustru, og at Forældre og Børn gensidig elsker hinanden, hvilken gensidig Kærlighed giver sig Udtryk i den velsignede Lydighed, som de alle udviser overfor Herren og hans Befalinger, og hvorved alene Livet bliver værd at leve.

Det er min bestemte Overbevisning, at Forældre i mange, mange Tilfælde begaar en meget stor Fejl i Henseende til Børnenes Opdragelse, derved, at de forsømmer at sætte igennem, at deres Børn i de første fem Aar af deres Liv viser tilbørlig Lydighed mod deres Forældre. Jeg tror, at i denne meget vigtige Periode af Barnets Liv Forældre saar i Barnesindet og Barnehjertet saa vel Lydighedens som Ulydighedens Sæd, billedlig talt. Nogle af os fremsætter altfor ofte det bydende: „maa ikke!" til vore smaa Børn, idet vi ikke tilbørlig lader Børnene forstaa, at naar vi anmoder dem om ikke at gøre noget vist, saa maa de rette sig derefter. Moderen siger maaske til Barnet, at det ikke maa røre en eller anden Genstand, men Barnet rører omsider alligevel ved den, og Moderen siger ikke noget til Barnet derfor. Ved denne Fremgangsmaade saas Ulydighedens Sæd i Barnets Hjerte. Forældre behøver ikke at straffe det lille Barn, som forser sig, men paa kærlig Maade lade det bestemt vide, at det har forset sig, og belære det om, at der er visse Husregler, som maa følges. Mødre og Fædre! Forstaa nøje det Ansvar, som paahviler eder overfor eders Børn i de første fem Aar af dets Liv, og i hvilke Aar dets Sind er saa modtageligt for Indtryk. Lad det være eder en hellig Pligt at vaage over Barnet med stor Omhu i disse første Aar af dets Liv.

Sammen med, hvad jeg har nævnt vedrørende den Vejledning, vi maa give vore smaa Børn, ønsker jeg at nævne en anden vigtig Ting, og det er Nødvendigheden af, at vi bestræber os for at hjælpe hinanden gensidig. Hvis nogle af de fordærvelige Teorier, som jeg har hentydet til, skal blive udbredte og praktiserede i Verden, vil de blandt andet nedbryde Agtelsen for Ægteskabets Institution og borttage fra Hjemmene de Aandsværdier og moralske Værdier, der er forbundne med Ægteskabet og giver sig tilkende i et inderligt, hjerteligt Forhold mellem Forældre og Børn, og mellem Børnene indbyrdes, og da vil Menneskeheden blive berøvet nogle af de vigtigste Samfundsmidler, hvorigennem Menneskene kan blive belærte om sand kristen Kærlighed.

O, det Hjem er i Sandhed et yndigt Hjem, i hvilket enhver af Familiens Medlemmer søger at bistaa de øvrige af Familien og gøre dem Livet behageligt! Og slige Hjem kan findes overalt i Kirken. Eksempelvis: En ung Kvinde, hvis Fader paa Grund af tilstødende Omstændigheder er bleven uden Formue, er nødt til at lære en Profession for derigennem at blive sat i Stand til at assistere sine Forældre, og Kaldet kommer til hendes Broder, der er yngre end hun selv, at gaa paa Mission. Han har kun ganske faa Midler til sin Raadighed, og de kirkelige Autoriteter i det Ward, han tilhører, betaler for hans Rejse til det Sted, hvor han skal virke, med Undtagelse af en mindre Sum, der indkommer ved en Aftenunderholdning til Fordel for ham; og hans

Søster deler, hvad hun fortjener, saa vel med ham som med sine Forældre, og bistaar saaledes sin Broder paa allerbedste Maade, medens han forkynder Kristi Evangeliums dyrebare Lærdomme til Menneskene. Han bliver omsider ærefuldt afløst, idet han i Ydmyghed og med Nidkærhed har tjent Herren og bragt oprigtige Sjæle til at forstaa Livets evige Principper, med andre Ord, det evige Livs Grundsætninger. Idet han ved sin Hjemkomst kaster sin Arm omkring sin Søster, hilser han hende og siger: „Søster, jeg skylder dig meget; jeg skylder dig ogsaa Penge." Hun svarer: „Ikke en Øre! Jeg har været lykkelig ved at være i Stand til at bidrage lidt til at fremme Guds Værk." — Saaledes bør det være! Gensidig Bistaaelse i Hjemmene! Ved Udøvelsen af de gensidige Tjenester gør den sande kristelige Aand sig gældende. I det Eksempel, jeg har fremsat, blev to unge Personers Vidnesbyrd styrket gennem Selvopofrelse. Jeg ønsker paa det mest bestemte at fastslaa, at vi ikke vil komme ret vidt, hvis „Hjemmet" ikke opbygges og et sligt inderligt, gensidigt Kærlighedsforhold ikke gør sig gældende i Forholdet mellem Mand og Hustru, Forældre og Børn, og mellem Børnene indbyrdes; og et saadant Forhold kan ikke være tilstede, eller komme tilstede, hvis Menneskene taber Respekten for Ægteskabet som en hellig Institution.

Jeg ønsker at indprente paa eders Sind, at Ægteskabet som et helligt Princip og et evigt rækkende Princip, samt Lydigheds-Princippet, Æres-Princippet og Selvopofrelsens Princip er Frelses- og Livs-Principper, og det forekommer mig, at vi ved at fremsætte disse Principper paa en indtryksfuld Maade for vore Børn selv kommer til en klarere Forstaaelse af, paa hvilken Maade og i hvilken Aand alle Evangeliets Principper bør fremsættes for dem. Gud hjælpe os som Forældre til at undervise og vejlede vore Børn, saa at vi kan sende dem bort fra vore Hjem som sande Sidste-Dages Hellige, som Drenge og Piger, der ikke holder sig tilbage fra at bære Vidnesbyrd om deres Medlemsskab i Kirken, og mere end dette, som Drenge og Piger, der er ivrige efter, naar de bliver voksne, at rejse ud i Verden og bære Vidnesbyrd til Menneskene om, at Ægteskabet bør sluttes for Tid og Evighed, og at „Hjemmet" i Sandhed er en Evigheds-Anordning, og at det ikke maa taales, at der offentlig eller privat bliver fremsat Lærdomme, som virker nedbrydende paa Samfundsmoralen, og som kun kan virke nedbrydende i Henseende til Hjemmets Institution, idet slige Teorier ignorerer Dyden og fremsætter Menneskenes ædleste Egenskaber som af intet Værd, Teorier, hvis Virkeliggørelse er til Vanære for alle de, som lader sig bedaare af samme. Mandens Ære og Kvindens Renhed og Ære bliver forspildt derved, og Børn bliver berøvede den Beskyttelse, som de kan modtage fra en kærlig og pligtopfyldende Fader, og ogsaa i mange Tilfælde Moderens Kærlighed.

Gud hjælpe os, Fædre og Mødre, til at opbygge ideale Hjem i Overensstemmelse med Evangeliets hellige Principper! Gud give, at samtidig vi bygger vore Huse og smykker dem udvendig, vi indvendig lader Guds Aand, som er forbunden med Jesu Kristi Evangelium, være Drivkraften i alt, som vedrører vort Familieliv!

I denne Henseende kan jeg ikke henvise til noget bedre Eksempel end afdøde Præsident Joseph F. Smiths Hjem. Alle af hans store Familie har med Troskab bestræbt sig for at leve deres Liv i Harmoni med Evangeliets Sandhedsprincipper, der er den højeste Lov for alle. Præsident Smiths Slutningsord til hans Sønner og Døtre, som var samlede omkring hans Sygeleje, er af særlig dyb Betydning. Den 10. November 1918 (ni Dage før hans Død) udtrykte han sit Hjertes inderligste Følelser til dem, idet han sagde: „Naar jeg ser mig omkring og ser mine Sønner og Døtre, som Herren har givet mig, og jeg forstaar, at det har lykkedes mig ved hans Hjælp at opdrage dem til at staa ret selvstændige i Verden og i det mindste at være respekterede, da forstaar jeg tillige, at det har lykkedes mig at naa mit Livsmaal og at jeg ejer, hvad der gør Livet værd at leve.“ Gud hellige disse Ord for os, saa at det ogsaa maa lykkes os at faa i Eje de Livsskatte, hvis Besiddelse giver Livet Værd, og jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

Efteraarskonferencerne.

Efteraarskonferencerne i Danmark vil blive afholdt, som følger:

I Aarhus....	Lørdag d. 27.,	Søndag d. 28. og	Mandag d. 29.	Septbr.
„ Aalborg...	— d. 4.,	— d. 5. og	— d. 6.	Oktbr.
„ København.	— d. 11.,	— d. 12. og	— d. 13.	—

Efteraarskonferencerne i Norge vil blive afholdt, som følger:

I Trondhjem	Lørdag d. 4.,	Søndag d. 5. og	Mandag d. 6.	Oktbr.
„ Kristiania.	— d. 11.,	— d. 12. og	— d. 13.	—
„ Bergen...	— d. 18.,	— d. 19. og	— d. 20.	—

Missionærer og Grensforstandere vil afgive deres Rapporter ved Mødet Lørdag Aften Kl. 8. Søndagsskolernes Konferencemøde vil blive afholdt Søndag Formiddag Kl. 10. Ved Mødet Kl. 2 Søndag Eftermiddag foreslaaes Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse. Møderne Søndag Aften vil blive afholdt til sædvanlig Mødetid. I Grensmødet Mandag Aften Kl. 8 afgiver Hjælpeforeningerne og Ungdomsforeningerne deres Rapporter, og de lokale Autoriteter foreslaas til Opholdelse.

Søskende og Venner indbydes paa det venligste til at overvære Møderne.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).